

Milý deníčku, dnes je 25. prosince 2020 a já se ti chci pochlubit, jaký jsem měla adventní čas. Začalo to na konci listopadu, když jsem dostala od manžela adventní kalendář. Byl zabalený v růžovém balicím papíru, na kterém zářil veliký nápis „Adventní kalendář pouze pro ženy“. Musím říct, že jsem z toho byla docela v rozpacích. Nedovedla jsem si představit, co uvnitř může být. S velkou nedočkavostí, ale i s trochou obav, jsem čekala na 1. prosince, abych mohla otevřít okénko označené číslem jedna. Když ten den nastal, musím se přiznat, že jsem byla docela nervózní. Ale sebrala jsem veškerou odvalu a okénko otevřela. Byl tam krásně zdobený perníček. Ke snídani ideální. Udělal mi po ránu radost a já se potají culila dětem, že dostanou k snídani pouze jogurt. Druhý den jsem ráno zaspala, a tak jsem okénko otevřela až po příchodu z práce. K mému milému překvapení na mě koukal malý dřevěný anděl. Postavila jsem ho na parapet a běžela s dětmi udělat domácí úkoly. Ve čtvrtek jsem vyndala svíčku. Byla krásně zlatá s nápisem „Veselé Vánoce“. Tak zatím tam jsou samé pěkné věci, pomyslela jsem si, a moje obavy z dalších dáreků opadávaly. Dále na mne čekal čokoládový čertík, věneček na ozdobení dveří od bytu a háčkováná kometa ze žluté přize.

Sedmého prosince jsem otevřela okénko a nestačila jsem se divit. Dáreček mi vypadl na zem a já nechápala, co to má znamenat. Byla to kost. Byla sice z moduritu a byla polepená zlatými třpytkami, ale proč kost? Nicméně jsem neměla moc času, a tak jsem ji položila na kuchyňskou linku a šla mazat svačiny, aby ti lumpové ve škole neumřeli hladem. Dalšího dne jsem otvírala okénko úplně vlevo nahore. Po včerejším zklamání z kosti jsem měla opravdu radost. Čekala tam na mě krásná perníková chaloupka. Začaly se mi sbíhat sliny a měla jsem nutkání ji slupnout, ale nakonec jsem se rozhodla, že udělám radost i ostatním členům rodiny, a postavila jsem ji na bar, kde nám dělala výzdobu celý advent. Ve středu jsem si malinko přispala, a proto jsem okénko otvírala trochu ve spěchu. Čekal tam na mě ručně pletený kulich. Přesně se mi hodí k zimnímu kabátu, a tak jsem si ho narazila na hlavu a utíkala do práce. Další dva dny jsem otvírala okénka vedle sebe. V prvním byla červenožlatá mašle na ozdobení vánočního dárku a ve druhém jako krajka vypadající papírová vločka. Tu jsem nalepila na okno dětem do pokojíku. Nedočkavě jsem čekala na jejich reakci, až se probudí. K mému zklamání si jí vůbec nevšimly, tak jsem nechala vločku vločkou a šla raději balit tašky na víkend. To zas bude zábava, péct cukroví v té malé kuchyni u tchýně. Ach jo. V neděli večer jsem otevřela okénka za sobotu i neděli. Nebylo tam nic moc extra, jen nějaký zvoneček a super kýčovitý americký sob.

Po naprosto odpočinkovém víkendu mě čeká další pracovní týden. Uf, to dám! Kalendář mi hned 14. 12. ráno zahrál moji oblíbenou vánoční píseň „Pásli ovce valaši“. Bohužel mi pak zněla v uších celý den, a tak už moje oblíbená není. V úterý jsem si pochutnala na vosím úlu a ve středu jsem vyndala svícen. Na čtvrtek jsem měla velká očekávání, protože okénko bylo opravdu velké. Moc jsem se těšila, až okénko otevřu. K mému milému úžasu jsem vyndala nádhernou vánoční růži. Byla krásně červená a košatá. Moje první myšlenky vedly k tomu, zda mi i tato růže chcípne jako každý rok. Dala jsem si předsevzetí, že se o ni budu starat a zachráním ji. Deníčku, myslíš, že se mi to povedlo? Nepovedlo! Listy jí opadaly ještě před Štědrým dnem. V pátek osmnáctého na mě vykoukl usměvavý sněhulák. Perfektně se hodí k perníkové chaloupce, tak šup s ním na bar. V sobotu bylo opravdu kruté vstávání. Děti se celou noc budily a já k nim lítala snad co hodinu. Ráno jsem byla úplně přejetá. Okénko sice ukrývalo vanilkový rohlíček, který byl výborný, ale ten den bych jich potřebovala aspoň kamion. V neděli už to bylo o moc lepší, děti jsem dala na noc k babičce. Musím někdy zabalit ty dárky, aby to neviděly. Dárek poslední adventní neděle jsem si moc užila. Byla to žena! A to žena nejpovolnější k vánočním svátkům. Byla to samotná Panna Marie oděná do modrého roucha s červeným lemem.

Aááá, víkendová pohodička končí. V práci mě to vůbec nebavilo. Celý den jsem se těšila, až se setmí a já si zapálím pořádně dlouhou prskavku, kterou jsem ráno vytáhla z kalendáře. Snad nebudou

sousedi nadávat, že čoudím na balkóně. V úterý jsem tahala a tahala, až jsem vytáhla světelný řetěz. Paráda! Další práce navíc s instalací světýlek. No nic, děcka budou nadšená.

Už mi chybí jen dvě okénka. Já to asi nezvládnu. Musím vygruntovat celý byt, nemám dárek pro tchýni, linecká kolečka jsem spálila, kapr plave stále živý ve vaně... Juchůůů, vánočka pod číslem 23! Nemusím péct a třeba stihnu dozdobit ty perníčky.

Když nastal ten očekávaný Štědrý den, všechen stres ze mě spadl. Co bylo hotové, bylo, co nebylo, už nebude a já se rozhodla, že si ten den s rodinou pořádně užiji. Pustila jsem vánoční koledy a s úsměvem na tváři jsem dala pod stromeček betlém, který byl pod číslem 24.

Byl to ten nejkrásnější adventní čas, i přes tu práci, stres a pár mužských dárků v mém ženském adventním kalendáři.

